

blive roligt, for en meget væsentlig Deel vil blive afhængig af, om Danmark klamrer sig fast til disse Bestikkelser, eller om det overlades deres yderst vanskelige Udvikling i kraftigere, og jeg tør vel tilføie, dygtigere og mere vante Hænder. Det er nemlig ganske overordentlig Meget, der endnu staaer tilbage at gjøre paa disse Der; der er ikke blot, som det var Tilfældet her for et Par Aar siden og flere andre Stæder, en Befolkning, som hidtil har været berøvet politiske Rettigheder, der skal opdrages til en dygtig, kraftig og politisk berettiget Borgerstand, men her er Tale om en Befolkning, der er nedsunken i Bankundighed, der lige indtil den sidste Tid har baaret Slaveaaget, der har en frisk Grundring om, at dette Lag med Vold er afrystet, at Emancipationen kun er tilstaaet dem paa Grund af en bydende Nødvendighed; en Befolkning, der ikke har nogen af de Nødvendigheder, ikke den Trang til Culturens Frembringelser, der paa de allerfleste Stæder er en mægtig Spore til Fremmskridt, det bedste Værn imod Uroligheder, et Land, hvor man, saa at sige, uden at røre sig, kan faae de Goder, man behøver, hvor man næsten slet ikke behøver at arbeide, da man ret vel kunde undvære baade Huusly og Klæder, og, da Jorden der frembringer saaledes de Fødemidler, som behøves til Livets nødvendige Underhold, at man ikke behøver at anstrenge sig for at opnaae dem. Her er Tale om en politisk Udvikling, der skal finde Sted i et Land, hvor to aldeles forskjellige Mennefferacer staae fjendtligt over for hinanden, hvor den ene Race ret grundigt hader den anden og føler sig igrunden at være den Stærkere, og hvor den Anden ligesaa dybt foragter hiin, en Foragt, som Erfaringen overalt har vist tiltager, naar de lovlige Skranke imellem disse forskjellige Racer brydes, saaledes at Afstanden voxer paa de Stæder, hvor Slaveaaget er blevet ophævet, og dette har idetmindste hidtil været Tilfældet, troer jeg, overalt. Jeg troer altsaa, at vi maae være belavede paa, dersom vi ville beholde disse Der, ikke blot i en Række af Aar at maatte undvære de Indtagter derfra, som man ellers hidtil i Reglen har gjort Regning paa, men at man maa vente at see dem ogsaa i Tre-

dens Dage efterhaanden at falde os af Hænderne, efterat vi forgjæves have bragt en Række af Offere, for at holde paa dem.

Der er endnu en Betragtning, som jeg ikke kan forbigaae, fordi den idetmindste ved første Diekast stiller sig som en væsentlig Vanskelighed ved at gaae ind paa vort Forslag. Det er mig velbekendt, at der som Pant for det store engelske 3 pCt. Laan, det forrige Wilsonske, nu det Rothschildske Laan, er stillet Sikkerhed ikke blot i Drefundstolden, men ogsaa i de vestindiske Der og i de forskjellige Statsactiver, som Danmark er i Besiddelse af derovre. Vanskeligheden ligger nu egentlig deri, at der ikke er Nogen, med hvem man retsdydigt kan slutte en Accord om dette Forhold; imidlertid er jeg for mit Vedkommende aldeles overbevist om, at, dersom man sluttede en foreløbig Dverenskønst med det Huus i London, som er den naturlige Repræsentant for disse Statscreditorer, og blev med dette Huus enig om at benytte de Indtagter, som man fik ved Salget af disse Der, til et klæffeligt Afdrag paa dette Laan, saa vilde ingen Eier af en saadan Obligation fornødtigviis kunne være utilfreds derved, thi det vil naturligviis vise sig strax paa Courser, at disse Obligationers Værdi var forøget derved. Forsaavidt som der skulde være Frygt for det farlige Exempel paa, at man havde — jeg vil bruge et stærkt Udtryk — brudt en Dverenskønst, maa det erindres, at det aabenbart ikke vil føre til nogen praktisk Ulempe, ligesaalidt som man havde Noget i saa Henseende at bebreide sig, thi Statscrediten kan umuligen lide derved, at man efter en Dverenskønst, saa godt som det overhovedet var muligt at slutte den, benyttede sig af Leiligheden til at sælge et temmeligt værdiløst Pant og brugte idetmindste endeel af de saaledes indvundne Penge til at gjøre Afbetalinger paa selve Gjælden.

Der kan jo rigtignok endnu reises det Spørgsmaal, om der overhovedet kunde findes en Kjøber til vore vestindiske Der; dette Spørgsmaal kunde jeg naturligviis besvare meget kort saaledes, at, finder man ikke nogen Kjøber, saa ere vi ikke værre farne end nu. Jeg kan imidlertid indtil videre ikke opgive den Tanke, at der let vil findes Magter, for hvem disse Der